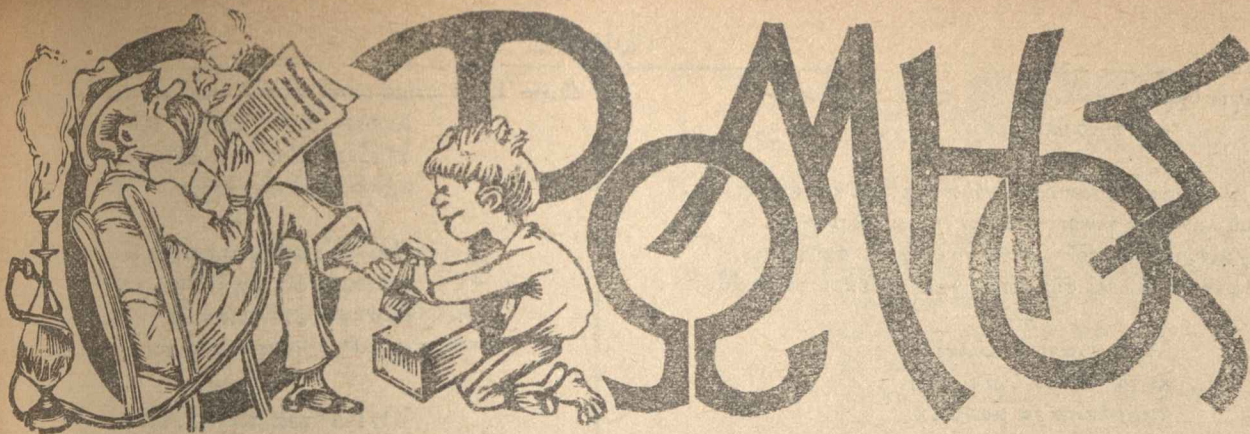

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον καὶ εἰκοστὴν ἀριθμοῦν ἔχοντες
μέσα'στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα χίλια καὶ ἑννιακόσια,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Μαῖου πρώτη καὶ εἰκοστή,
σχολὴ τοῦ γένους ἀγαστή.

Χίλια καὶ ἑβδομήντα δύο καὶ συγχρόνως ἑκατὸ,
τάς ἀνχθεωρητέας τῆς Διπλῆς ἐπικροτῶ.

Λόγος τῶν δρόξοάνων περὶ τῶν Ἀτσιγγάνων.

Φ.—Τοὺς εἶδες, Περικλέτο μου, τοὺς νέους Ἀτσιγγάνους,
ποῦ κατ'αὐτάς ἐνέσκηψαν εἰς τὰς ἰσπεφάνους;
Μέσα'στῆς ἀνορθώσεως μᾶς ἦλθαν τὸν ἀγῶνα,
καὶ λὲν πῶς κατεσκήνωσαν ἐκεῖ'στὸν Ἑλαιῶνα.

Π.—Δὲν πῆγα δρόλου νὰ τοὺς δῶ...
Φ.—Λένε πῶς δίχως λέρα
πρῶτη φορὰ Τουρκόγυφτοι μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα.
Π.—Γιὰ τοὺς Τσιγγάνους θὰ μιλήξω, μωρὲ χαντακωμένε;
Φ.—Εἶναι σημεῖον τῶν καιρῶν καὶ τοῦτοι καθὼς λένε.

Αὐτοὶ δὲν εἶναι πρόστυχοι καὶ ἔχουν μεγάλη πᾶστρα,
ποῦ δὲν τὴν ἐρίσκεις'στὰς κλεινάς,
κοιμούνται μέσα σὲ σκηνάς,
καὶ ὅλη τὴν νύκτα βλέπουνε τὸν οὐρανὸ μὲ τ'ἄστρα.

Κοντολογίς δὲν φέρονται σὰν ἄλλους ἀναγώγους...
Π.—'Αλήθεια λένε, Φασουλῆ,
ὅτι θὰ γίνη'στὴ Βουλὴ
καὶ γὰρ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Βασιλέως λόγος;

Φ.—Ἐχουνε καὶ Ἀτσιγγάνισαις μὲ κάτι μυχῶρα μάτιχ,
ὅπου ραγίζουν τῆς καρδιάς, τῆς κάνουνε κομματίχ.
Σπουδαίαις Ἀτσιγγάνισαις καὶ ἀρχόντισαις μεγάλαις,
ποῦ δὲν πουλοῦνε κόσκινα καὶ μύλους σὰν τῆς ἄλλαις.

Εἰς τὴν γῆν τὴν δαιμονίαν ποταμίου ζῆλευτοῦ
τῶν κατὰ σκηνόνουν καὶ Ἀτσιγγάνοι φερτυτοῦ,

δίχως βρωμεραῖς ἀκούδαις
καὶ γυνεῖκες κελιακούδαις.

Ἀτσιγγάνικο μπουκέτο,
ποῦ μυρίζει, Περικλέτο,
σὰν ζουμποῦλι καὶ σὰν βιόλα.

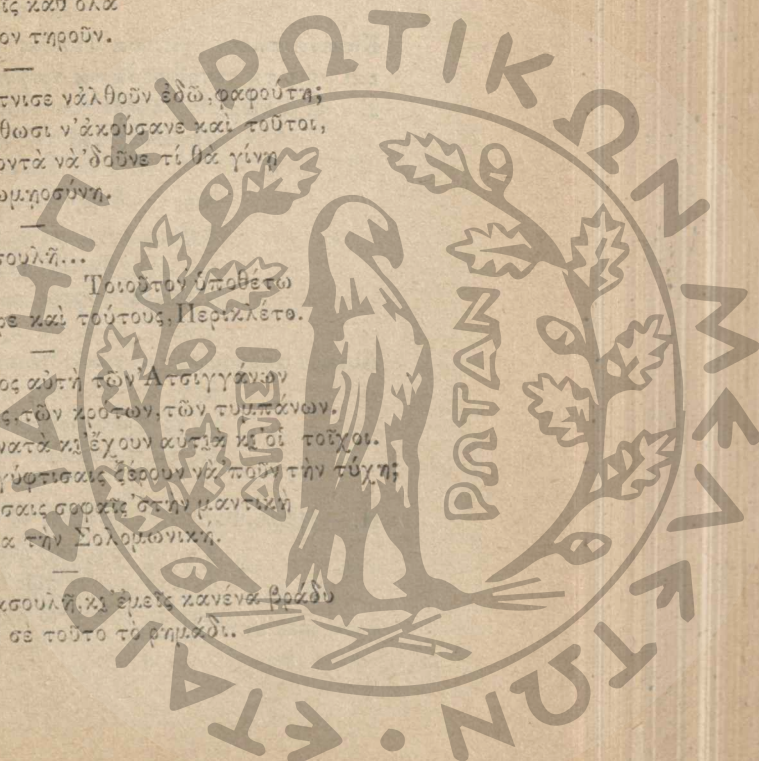
Ροῦχα παστρικά φοροῦν,
καὶ ἀξιοπρεπεῖς καθ'ὅλα
στάσιν ἄφογον τηροῦν.

Π.—'Αλήθεια τί τοὺς κάπνισε νάλθοῦν ἐδῶ, φαφούτῃ;
Φ.—Μπορεῖ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι ν'ἀκούσανε καὶ τοῦτοι,
καὶ εἶπαν νάλθοῦν καὶ ἀπὸ κοντὰ νὰ δῶνε τί θὰ γίνη
'στὴν νέα Ρωμηοσύνη.

Π.—Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.—Τοιοῦτον ὑπάρχει
πῶς'στὰς κλεινάς μᾶς ἔφερε καὶ τοῦτους, Περικλέτο.

Π.—Μυστηριώδης κάθοδος αὐτῆ τῶν Ἀτσιγγάνων
'στὴν γῆν τῆς Ἀνορθώσεως, τῶν κοτόν, τῶν τυμπάνων.
Φ.—Μὴ σκούζης ἔτσι δυνατὰ καὶ ἔχουν αὐτὰ καὶ οἱ τοῖχοι.
Π.—Κι' αὐταῖς ἡ Τουρκόγυφτισαίς ἔχουν νὰ πῶν τὴν τύχη;
Φ.—Εἶναι πρωτομαστόρισαις σοφῆς στήν μαντική
καὶ παίζουνε'στὰ δάκτυλα τὴν Σολομωνική.

Π.—Πᾶμε λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, καὶ εἰς κανένα βράδυ
νὰ μᾶς εἰποῦν τί θὰ γένῃ σὲ τοῦτο τὸ σημεῖον.

Φ.—'Εγὼ θαρρῶ καλλίτερα νὰ πάμε, χασομέρη,
κατὰ τὸ μεσημέρι.

Π.—Καλλίτερα μεσάνυχτα νὰ πάμε, βρέ κανάχα,
ὅπου μοῦ λέν πῶς γίνονται καλλίτερα τὰ μάγα.
'Επιτυχαίνουν πρὸ πολὺ σ'τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι...
Φ.—'Αφοῦ τὸ θέλεις συμφωνῶ νὰ πάμ' ἐκεῖ τὸ βράδυ.

'Ατσιγγάνων πολιτεία
κατὰ πάντα ζηλευτή...
τάρχαϊότατα μαντεία
τάνεπλήρωσαν αὐτοί.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
πλῆθος Ἀτσιγγανικὸν
φέρει καὶ τὸ Δωδωναῖον,
φέρει καὶ τὸ Δελφικόν.

Ποῦ Δελφοὶ καὶ ποῦ Δωδώνη;
τοῦτοι τώρα μάντις μόνοι,
κι' ἡ καλαῖς τῶν Ἀτσιγγάναις,
ποῦναί γὰρ μαντεῖαις μάνναις.

Καθεὶς σ'τοὺς τώρα χρόνους
πάει σ'ἐκείνους μόνους
καὶ δίνει τὰ ψιλὰ του.

Καὶ δὲν ζητεῖ κανένας
Πυθίας ἐμπνευσμένης
τρίποδος χρυσολάτου.

'Η δάφν' ἡ μαντική
τώρα δὲν εἶν' ἐκεῖ,
κι' ὕδωρ δὲν τρέχει λάλον.

Τώρα δὲν ἀπαντῶ
μήτε καμμιὰ Μαντῶ
ἐμπνεύσεων μεγάλων.

Μήτε λαλοῦν, γεγέ,
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸν
λαλέουσαι πηγάι,
καὶ μέλλον καὶ παρόν.

Κανένα πλέον τρίποδα Πυθίας μὴ ζητᾷς
καὶ μόνο τὰ τετράποδα νὰ τρέχῃς νὰ ῥωτᾷς.
Σ'ἐκεῖνα τώρα πρόσφερε παντοδαπὰς θυσίας
μεγάλας καὶ πλουσίας.

Μὲ τὴν δίνην τῶν αἰώνων
ποῖος μάντις μένει πλέον
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἡρακλείων;
ὁ Τουρκόγυφτος καὶ μόνον.

Λοιπὸν σπεύσωμεν κι' ἐμεῖς περθεύς ἀπὸ τοὺς πρώτους
πρὸς αὐτοὺς τοὺς Τεϊρεσίαις,
κι' ἄς προσφέρωμεν θυσίας
εἰς τὰ πνεύματα τοῦ σκότους.

Π.—Πάμε, Φασουλῆ, κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς χαιρετήσωμε
καὶ νὰ τοὺς ῥωτήσωμε
τὶ μαντεύουν πῶς θὰ γίνῃ
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι.

Φ.—'Ελα πάμε σ'τὰς σκηνὰς τῶν ἐρωτήσεων νὰ προβάλῃς
μυστικοπαθεὲς κορμί,
κι' εἶναι λένε πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ φιλέλληνες θερμοί.

Καὶ γὰρ αὐτοὺς μὰ φήμη λέγει
πῶς καὶ φιλελλητισμὸς
κι' ἄκρος ἐνθουσιασμὸς
γὰρ Ρωμηοὺς τοὺς διαφλέγει.

*Ὡχ! Ἀθήνα, πρώτη χώρα,
σὺ κοιτῇς κλεινὸν λειψάνων
κι' ἀναμνήσεων λιθίνων.

Κατὰ πρῶτον βλέπεις τώρα
κι' ἕνα πλῆθος Ἀτσιγγάνων
μὲ τὴν φλόγα Φιλελλήνων.

Περικλέτος, Φασουλῆς, καὶ Ἀτσιγγάνοι προσφιλεῖς.

(Σ'τὰς σκηνὰς τῶν Ἀτσιγγάνων πᾶν οἱ δὲ τῶν ὁλοῶν
μέσα σ'τῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
ὅταν ἐξαφνα προβάλῃ σοβαρὺς μὲ πικραμῖσα
ὁ Τουρκόγυφτος ὁ πρῶτος).

Φ.—Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς Στυγὸς σ'ἐξορίζω, πνεῦμα σκότει,
νὰ μαντεύσῃς καὶ νὰ πῇς
'σ'τοὺς καιροὺς τῆς προκοπῆς
τί θὰ γίνῃ σ'τοὺς Ρωμηοὺς, ρήτορας ἀχαλινώτους.

Σὺ, Τουρκόγυφτε, μεγάλε;
μὰ φρικτὴ φωνάρα βγάλε,
κι' ἔλα λέγε προφητείας,
μαῦρον πνεῦμα τῆς σκοτίας.

Μεσάνυχτα σημαίνουν... ὦρα τῶν φαντασμάτων...
γύρω τὸ πᾶν σιγᾷ,
κι' ὁμῶς ζῶη σφριγγᾷ,
'στὴν πόλιν τῶν θαυμάτων.

Κόσμος σ'τὴν Κοτοπούλη, κόσμος καὶ σ'τὴν Κυδέλην,
καὶ συρροὴ μεγάλη...
πνεῦμα σκοτίας λάλει,
κι' Ἀτσιγγάνε φιλέλλην.

Τὴν σκοτίαν ὕμνωδῶ...
κὺτταζε σκιὰς ἐδῶ,
κὺτταζε σκιὰς ἐκεῖ.

Κάλεσε τὴν κουκουβάγια
κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ μάγα
μὲ τὴν Σολομωνική.

Τουρκόγυφτος προφήτης ποῦ τὸν ἀκούς καὶ φρίττει.

Τουρκ.—Τάστρα λένε πῶς θὰ ᾄδῃτε θεσφατοὺς καὶ τῶν
κι' εὐτυχίας σ'τὸν καιρὸ σας...
μὲ τοὺς ἄνδρας σας τοὺς νέους καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
'δέσατε τὸν γαῖδαρό σας.

Κι' ὁ μουγγὸς ἐλάλησε,
μαῦρη πέτρα γράλισε,
μαῦρη πέτρα στρογγυλή,
καὶ τοῦ ῥίχτηκαν πολλοί.

Τάστρα φανερὰ λαλοῦν ὅτι κι' ὁ Βενιζέλος
σὲ σέβῃ ἔρρισκεται διπλῇ γὰρ τῆς Διπλῆς τὸ τέλος,
κὼν νὰ τὴν στείλῃ σπῆτι τῆς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
κὼν τὸν Ὀκτώβρη σύμπτυχῃ νὰ σᾷ τὴν ξαναφέρῃ.

Προλέγει δυστυχήματα
κάθε παλὴ καυκάλα,
καὶ γίνονται στοιχήματα
γὰρ τὴν Διπλῇ μεγάλη.

Ἡ νυκτερίδα πέταξε κι' ἡ κουκουβάγια σκουῖζει
μέσα σ'αὐτὴν τοῦ καθενὸς βερέμη καὶ γρουσουζὴ
πῶς ἴσως ἡ Διπλῇ Βουλὴ τρεῖς χρόνους νὰ καθίσῃ,
γιατὶ τὸ Στέμμα κι' ὁ Ἀδὺς τὴν ἔχει συνειθίσει.

Τρεῖς χρόνους δίχως ἐκλογαῖς καὶ κλονισμοὺς τῆς σφαίρας,
τρία χρονάκια θάχτετε τοὺς ἴδιους τοὺς πατέρας.
Τρεῖς χρόνους μὲ Κουλοῦμπαρδο, μὲ Κάβουρα, μὲ Γόντικα,
εἶσι θὰ χάσκουν ἀδρανεῖς,
καὶ δὲν θὰ σκιάζεται κανεὶς
κινεῖα κόμματος παλῆου βαρβάτου γεροπόντικα.

Ἀλλ' ὅμως ἀν' διαλυθῇ καὶ τοῦτη παρ' ἐλπίδα
καὶ κάλπαις ἐκτεθοῦν ξανά σ'τὴν κάλπικη πατρίδα,
τότε κι' ὁ Κύντες ὁ πολὺς
θὰ δείξῃ τὴν ἐλπίδα
τοῖς ὄντοισι τῶν τοῖς προσφίλοις
κατὰ τὸν Πετραλῖα.

Τότε κι' ὁ Κρῆς ὁ τρομερὸς
θὰ ξαναβγῇ σ'τὴν μεσην,
καὶ θὰ καλῇ σὴν λιγυρὸς
οἰκείους προσφιλεῖς:

«Σ'τῆς κάλπης τὸν παροξυσμὸν
ἀγρόπνως γρηγορεῖτε,
πρὶν πέσετε σὲ πειρασμὸν,
καὶ σ'τὴν πυγμὴν θαρρεῖτε».

Μὲ τὴν Ἀναθεώρησιν τὴν τάξιν θὰ γνωρίσετε
καὶ νέους νόμους ἰσχυροὺς,
καὶ πιθανὸν μετὰ καιροὺς
τὴν νῦν Ἀναθεώρησιν νὰ ξαναθεωρήσετε.

Γὰρ τὸ δικὸ σας Σύνταγμα δὲν φθάνει μίαν μόνον,
μὲ μὴ μονάχα θάχτετε παροξυσμοὺς καὶ κρίσεις,
καὶ πρέπει νάχτετε δουλειὰ καὶ σκέψιν κάθε χρόνο
τῶν ἀναθεωρήσεων τὰς ἀναθεωρήσεις.

Ἀκούζοντες τὰς γλώσσας
μ'ἀναθεωρήσεις τόσας,
καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
ἀναθεωροῦντες πάλιν,

ἔτσι μόνον μὰ φορὰ θὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε
χαρακτῆρας σιδηροῦς καὶ νὰ σιδηροφορῆτε,
δίχως νάχτετε σὴν τώρα μοῦτρα γὰρ σιδηρώμα,
ποῦ προσφέρονται σ'τὸ κράτος μόνον ἀφιέρωμα.

Πάλιν ὁ Μπέης ὁ Χαλὴλ θὰ τρέξῃ σ'τὸν Γρουπάρη
γὰρ κάποιον τηλεγράφημα συνεντευξί νὰ πάρῃ,

καὶ νέας θὰ ζητῇ γὰρ αὐτὸ σαφεῖς διασαφήσεις
καὶ νέας ἐξηγήσεις,
πλὴν ὁ Γρουπάρης θὰ τοῦ πῇ: Μπέη μου, σὲ καλὸ σου...
σοῦπα γὰρ αὐτὸ πῶς ἄδικα σκοτίζεις τὸ μαγαλὸ σου.

Κι' ἀν' σ'τὴν Κρήτη τώρα πάῃ τῶν Καδῆδων τὸ μπουλούκι
γὰρ νὰ πῇ μὲ τοὺς Μουφτηδες τὸν καφέ καὶ τὸ τσιμποῦκι,
γὰρ Καδῆδες μὴ σᾷς μέλη
καὶ γὰρ αὐτοὺς μὴ χολοσκᾶτε...
ἡ Τουρκία δὲν τοὺς στέλλει,
μὰ τοὺς στέλλουν οἱ προστάται.

Κι' ἀν' θελήσουνε Πασάδες
καὶ Νεότουρκοι φεσάδες
εἰς τοῦ Μίνως ἐκείνου τὴν πολυπάθη πατρίδα
νὰ τευνώσουν τὴν ἀρίδα,
σεῖς δὲν πρέπει καὶ γὰρ τοὺτους τὸ κεφάλι νὰ κτυπᾶτε...
δὲν θὰ πᾶνε μοναχοὶ τῶν.. θὰ τοὺς στείλουν οἱ προστάται.

Τὰ συμφέροντα τῶν φίλων μὴ ξεχνᾶτε τὰ μεγάλα,
κι' ἀν' καπνίσῃ τοῦ Σουλτάνου μέσα σ'τὰ ταξείδια τᾶλλα
γὰρ τὰ κυριαρχικά του νὰ περάσῃ καμμιὰ μέρα
ξαφνικὰ κι' ἀπὸ τὴν Κρήτη,
γὰρ ν'ἀπλώσῃ κι' ἐκεῖ πέρα
τὸ φεγγάρι τοῦ Προφήτη,
σεῖς γὰρ αὐτὸ δὲν πρέπει κάκιστα τοῦ Σουλτάνου νὰ βασταῖτε...
δὲν θὰ πάῃ μοναχὸς του... θὰ τὸν στείλουν οἱ προστάται.

Ἔσεῖς πάντα τοὺς προστάτας λιγερά θὰ τοὺς ὕμνητε
καὶ θὰ τοὺς εὐγνωμονῆτε,
καὶ θὰ γίνεσθε θυσία
γὰρ μὴ τέτοια προστασία.

Ποτὲ γὰρ τοὺς προστάτας σας δὲν θὰ σᾷς λείψ' ἡ πίστις,
κι' αὐτοὶ μαζί μὲ τὸν Κερίμ
θὰ σᾷς φωνάζουν ἀφερίμ,
καὶ θὰ σᾷς δίνουν εὐσημα διαγωγῆς ἀρίστης.

Κουκουβάγια πέταξε,
κι' ἡ Διπλῇ συνέταξε
Σύνταγμα σωτήριο.

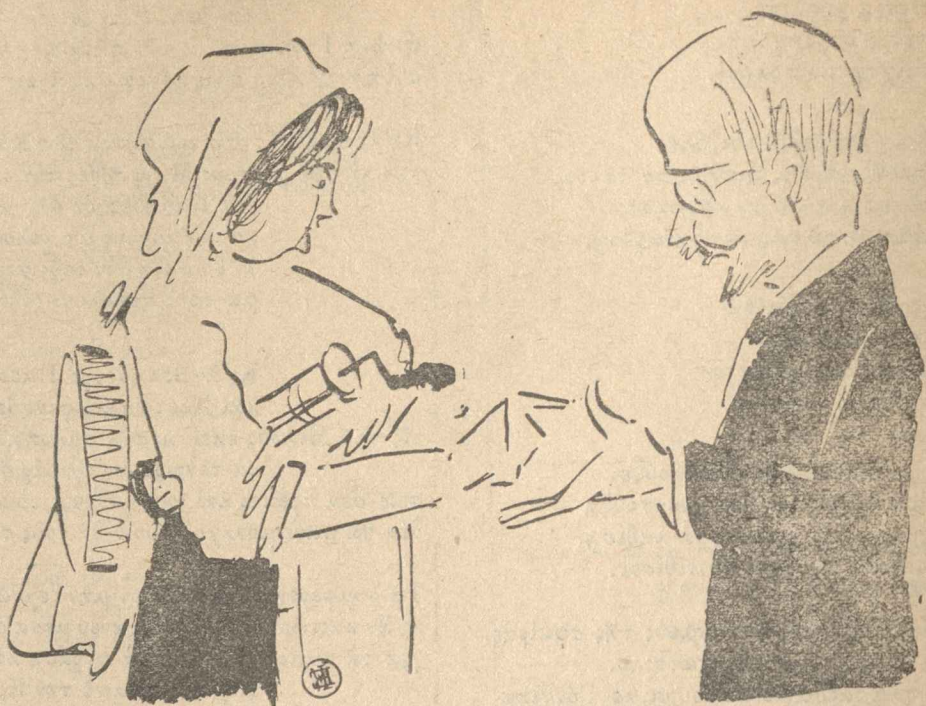
Κι' ἔχουσ' παντοῦ δροσὰ,
κι' ἔχουσ' σ'τὴν Κηρυσσὰ
γεῦμα νικητήρια.

Δραγούμη προεδρεύσαντι, μεγάλη νικητήρια,
καὶ τῶ κυρίῳ Ραχτιβάν θερμὰ συγχαρητήρια.
Τὸ νέον Σύνταγμα κρηπὶς καὶ κράτος ἀπροσμάχητον,
κι' ὅλ' οἱ νηστεύοντες μ'αὐτὸ θὰ τρίβουν τὸ στομάχι τῶν.

Μία σκοῦπα μπάνει τώρα καὶ σ'τὸν Ἀρείον τὸν Πάγον
γὰρ νὰ τὸν ἐκκαθαρίσῃ,
κι' ἐξηγνησάσῃς τὸ στίβον καὶ τὸ Μοναρχικὸς παράγων
'στὰ λουτρά θ'ἀναχωρήσῃ.

Φ.—Χαροπὰ μαντεύματα
μὰς λένε σκότους πνεύματα,
καὶ τᾶστα λαμπυρίζουν,
καὶ αὐταῖς κακαρίζουν.

Π.—Μὰ ποῖος ἐκεῖνος, ποῦρεται σ'τὴν σιγᾷ;... τὸν ξέρεις;
Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ὁ λυτρωτὴς Λευτέρης.
Π.—Τρέμω, καυμένη Φασουλῆ... πῶς βρέθη' ἐδῶ πέρα;
Φ.—Παντοῦ τὴν θάλασσαν, Περικλῆ, τοῦ Κρητικοῦ τὴν χέρα.

Μὰ γύφτισα τὸ χέρι κυττάζει τοῦ Λευτέρη.

Γύφ. —

Ἐγὼ μετὰ μὴδ' ἑνὶ Πρωθυπουργῷ
κί' ἔχεις πολλοὺς γιὰ δέσμιον,
κί' ὅπου κανέναν Στρατηγὸς
τὸν κάνεις διαθέσιμον.

Χωρὶς Ἀντιπολίτευσι χαίρεσαι τὸ Ντοβλέτι,
κί' ἂν ποὺν καὶ μερικοὶ κακὰ τάκουσ' χωρὶς σεκέτι.
Μαγνήτης εἶναι, μάτις μου, κί' ὁ λόγος ὁ δικός σου,
ἀγάπη πούχει περισσὴ κί' ἔνας Γραμματικὸς σου,
καὶ σὺ σὰν ἀνοιχτόκαρδος δὲν τοῦ χαλῆς χατῆρι
κί' ὅλο μαζί σου τὸν τραβῆς σὲ κάθε πανηγύρι.

Τὸ πῶς μ' ἔπληκ' στὸ Ντοβλέτι ξαφνικὸ τὸ λένε θάμμα...
σὲ φωνάζουν Λευτέρη, κί' εἶσαι κί' ὄνομα καὶ πρᾶμμα.
Μὰ καὶ γίγαντα σὲ λέν, ὅ, τι κί' ἂν σοῦ ποὺν σοῦ στέκει,
καὶ ψηλά σὲ κορυφαῖς πέφτεις σὰν ἀστροπελέκι.

Ὅσοι τὴν ἐπάθανε καὶ κακοπερνᾶνε
χίλια δρό γιὰ σένα
ψάλλουν ὁλοένα,
ποῦ με τὸν ἀπήγαγε ἔξορισμένοι νᾶναι.

Ὅσοι πιά δὲν βλέπουνε μὲς στὴν Ἐξουσία
φούρνους μὲ καρβέλια,
σκάζουνε τὰ γέλωτα,
σὰν ἀκούσουν μερικοὺς νὰ σὲ λέν Μεσσία.

Κί' ὁ Νιόνιος δὲν ἐπρόσμενε τέτοιο κακὸ νὰ λάβῃ,
κί' ἔνας Κορφιάτης φαίνεται πῶς σ' ἔχει στὸ στομάχι.
Μάτις πολλῶν ἀπάνω σου τὰ βλέπω καρφωμένα,
κί' ἔνας μουγγός, ἀφέντη μου, λέει καλὰ γιὰ σένα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενήντα οὐκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Ἐχεις καὶ φίλους, μὰ κί' ὀχτροὺς, καὶ δύο συμπεθέροι
μέσα στὸ μαῦρο πίνακκα σὲ γράφουνε, Λευτέρη.

Τοῦ πετρελαίου τενεκεῖ
σέρνουν γιὰ κάποιους τὰ σκυλιά...
γυαλάκιας εἶσαι, Κρητικέ,
καὶ βάζεις σ' ἄλλους τὰ γυαλιά.

Τρέχει τὸ ροιζικό σου σὰν τὸ νερὸ στ' αὐλάκι,
μὰ καὶ τῆς νυκτερίδας βαστάς τὸ κοκκαλάκι,
καὶ κάνεις νὰ σοῦ λήρ' στρογγυὰ φιλελευθέραι:
ὅ, τι μοῦ πῆς θὰ κάνω κί' ἐγώ, καλὲ πατέρα.

Ἡ Διπλὴ θὰ φύγῃ τώρα κί' ἔπειτα καλὸς Ὀκτώβρης,
καὶ γιὰ τοῦτο μερικοὶ
ποῦροι Συνταγματικοὶ
μέρα νύκτα ξεφωνίζουν ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τῷ δρῆς.

Μὰ δεῦρα μὴ σὲ μέλῃ
καὶ χόρευε καγκέλι...
ὦχ! ἔλι νέλι, νέλι,
μαζοῦρι γιὰ μαζοῦρι...
πυγμαχοὶ Βενιζέλοι
πολλῶν θὰ σπάσουν μούρη.

Φ. — Αὐτὰ τὰ μάγια, Περικλῆ, ποῦ γιναν κατ' ἰδίαν
μὲ τῆς νυκτός τῆς μαγικῆς τὸν σκοτεινὸν μανδύαν,
μὴν πᾶς καὶ σ' ἄλλους γὰ τὰ πῆς καὶ σ' ἄλλους τὰ λαλάζης,
μὰ κί' ἀπὸ τὴν γυναικί σου κρυφαὶ νὰ τὰ φυλάξης.

Η. — Δὲν θὰ βγάλω ταμπούδι,
κί' ὅρσε μία καρδιά.